

Sygn. akt IX W 5164/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie: Przewodniczący: SSR Joanna Sienicka

Protokolant: Kalina Pawełko

Bez udziału oskarżyciela publ.

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego i 7 kwietnia 2015 r. sprawy

Z. P.

s. R. i Z. z domu L.

ur. (...) w K.

obwinionego o to, że: w dniu 3 maja 2014r. około godziny 12:00 w O. na ul. (...) kierując samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru cofania w wyniku czego najechał na zaparkowany samochód marki S. (...) o nr rej. (...) powodując jego uszkodzenie oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym po czym oddalił się z miejsca zdarzenia nie zatrzymując się

- tj. za wykroczenie z art. 86§1 kw, art. 97 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt. 3 i art. 44 ust 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

ORZEKA:

I. obwinionego **Z. P.** uznaje za winnego tego, że w dniu 3 maja 2014r. około godziny 12:00 w O. na ul. (...) kierując samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru cofania w wyniku czego najechał na zaparkowany samochód marki S. (...) o nr rej. (...) powodując jego uszkodzenie oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i za to na podstawie art.86§1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym skazuje go na karę **200 (dwieście) złotych grzywny;**

II. uniewinnia obwinionego od czynu polegającego na oddaleniu się z miejsca zdarzenia;

III. na podstawie art. 118 § 1i 3 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie **100 (sto) złotych i opłatą w kwocie 30 (trzydzieści) złotych i wydatkami związanymi z wydaniem opinii przez biegłego w 1/2 części tj w kwocie 288,23 (dwieście osiemdziesiąt osiem 23/100)zł , w części uniewinniającej koszty postępowania ponosi Skarb Państwa .**

Sygn. akt IX W 5164/14

UZASADNIENIE

Obwiniony Z. P. mieszka w W. prowadzi (...), osiąga dochód około (...), jest żonaty, na utrzymaniu ma jedno dziecko w wieku (...).

W dniu 3 maja 2014 r. Z. P. przyjechał z żoną A. P. (1) i (...)synem do O.. Obwiniony kierował samochodem marki R. (...) o nr rej. (...). Około godziny 12:00 zaparkował przy ul. (...) przy (...) i (...). Następnie z żoną i dzieckiem udał się do apteki po wykupienie leków dla chorego na zapalenie ucha syna. Po około 15 minutach wrócili do samochodu. Żona obwinionego usiadła z dzieckiem na tylnym siedzeniu. Po lewej stronie obok pojazdu obwinionego stał zaparkowany równolegle z nim, w niewielkiej odległości samochód S. (...) o nr rej. (...) należący do A. B. (1). Obwiniony w celu opuszczenia miejsca parkingowego rozpoczął manewr cofania. W czasie wykonywania tego manewru najechał na unieruchomiony, stojący obok jego pojazdu samochód S.. Następnie obwiniony odjechał z miejsca zdarzenia.

Pokrzywdzony znajdował się w tym czasie w okolicy (...) gdzie na ławce z dziećmi jedli lody. Widział wyjeżdżający z miejsca parkingowego samochód obwinionego. Znajdował się on bardzo blisko jego pojazdu. Zapamiętał jego nr rejestracyjny. Po odjeździe obwinionego pokrzywdzony podszedł do swojego pojazdu stwierdził na nim zarysowania na przednich prawych drzwiach. Pojazd wcześniej nie był uszkodzony. Wezwał policję.

Na miejsce zdarzenia wysłany został patrol Policji. Funkcjonariusze A. P. (2) i J. S. (1) dokonali oględzin pojazdu marki S. (...). Stwierdzili uszkodzenia w postaci zarysowania drzwi przednich prawych i tylnych .

W dniu zdarzenia widoczność była dobra, zachmurzenie średnie , jezdnia sucha. Doszło do niego na jezdni jednokierunkowej o nawierzchni brukowej. Po jej prawej stronie patrząc w kierunku ul (...) znajdują się wydzielone miejsca parkingowe. Miejsce to objęte jest monitoringiem miejskim.

(d: notatka urzędowa: k. 5, szkic miejsca wypadku: k. 6, protokół oględzin: k. 7, k. 20, płyta CD k. 38, wyjaśnienia obwinionego: k. 15, 46, zeznania świadka A. B. k. 9v, 44v, A. P. k. 18, 44v-45, J. S., k. 45v A. P. k. 45 k. 44v, opinia techniczna biegłego: k. 52-64)

Obwiniony Z. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Wyjaśnił, iż w dniu 3 maja w godzinach południowych w O. na ul. (...) był kierującym pojazdem marki R. (...) o nr rej. (...). Podał, że tego dnia na miejscu parkingowym obok jego pojazdu stał oddalony o około 10 cm inny pojazd o jasnym kolorze. Umieszczenie tego pojazdu spowodowało, iż zmuszony był wsiąść do swojego samochodu, na miejsce kierowcy, z prawej strony poprzez miejsce pasażera. Podczas wyjazdu musiał złożyć lusterka aby nie uszkodzić tego pojazdu. Obwiniony twierdzi, że nie czuł żeby podczas cofania uszkodził pojazd stojący obok, nie czuł uderzenia ani otarcia. Podał, że jego zdaniem pojazdy nie zetknęły się, a o zdarzeniu dowiedział się od ubezpieczyciela, który wezwał go do złożenia oświadczeń w tej sprawie.

Sąd nie dał wiary twierdzeniom obwinionego , iż pomiędzy jego pojazdem a samochodem S. nie doszło do kontaktu podczas wykonywania przezeń manewru cofania. W tej części stoją w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym- z zeznaniami pokrzywdzonego i opinią biegłego. W pozostałej części uznał za wiarygodne wyjaśnienia z których wynika, iż to obwiniony kierował samochodem R., wyjeżdżał z wyznaczonego miejsca parkingowego cofając i nie odczuł otarcia ani uderzenia w inny pojazd.

Z zeznań pokrzywdzonego A. B. (1) wynika, iż w dniu 3 maja 2014 r. około godziny 12:00 w O. na ul. (...), zaparkował swój pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) na wyznaczonym miejscu parkingowym. Wjeżdżając na miejsce parkingowe widział zarówno po lewej jak i po prawej stronie stojące samochody osobowe. Następnie wraz z dziećmi udał się na lody. Po powrocie usiadł z dziećmi na podeście przy (...) i parkingu aby zjeść zakupione lody. Po chwili zauważył jak kierujący pojazdem marki R. (...) znajdujący się po prawej stronie jego pojazdu wykonał manewr cofania w celu wyjechania z miejsca parkingowego. Manewr ten wykonywał w bardzo bliskiej odległości od jego pojazdu. Zapamiętał nr rej tego pojazdu. Po powrocie do samochodu pokrzywdzony zauważył zarysowane prawe drzwi przednie i tylne swojego pojazdu. A. B. (1) twierdził, iż jego pojazd nie był wcześniej uszkodzony. Przyznał, że zaparkował blisko R.. Wykluczył, że do uszkodzenia S. mogło dojść podczas jego wjeżdżania w miejsce parkingowe.

Sąd podzielił zeznania pokrzywdzonego uznając je za spójne i logiczne, zgodne z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie w tym z uszkodzeniami pojazdów i opinią biegłego.

Za wiarygodne Sąd uznał także ustalenia funkcjonariuszy- A. P. (2) i J. S. (1), którzy po przybyciu na miejsce zdarzenia dokonali oględzin pojazdu. Nie są oni w żaden sposób zainteresowani rozstrzygnięciem w sprawie zeznawali jedynie na okoliczność dokonanych czynności.

Zeznaniom A. P. (1) – żony obwinionego, Sąd zasadniczo dał wiarę. Świadek potwierdziła, iż w dniu 3 maja 2014 r. około godzin południowych była pasażerką pojazdu marki R. (...), którego kierującym był Z. P.. Mąż wyjeżdżał z miejsca parkingowego cofając. Podała, że nie słyszała żadnego dźwięku świadczącego o zarysowaniu samochodu stojącego obok. Siedziała z tyłu z dzieckiem, które płakało i na nim skupiła swoją uwagę. Oświadczyła, iż mąż musiał wsiąść do samochodu z prawej strony ze względu na bliską odległość stojącego obok z lewej strony pojazdu.

Biegły z zakresu ruchu drogowego w wydanej opinii stwierdził, iż uszkodzenia w samochodzie S. (...) nr rej. (...) mogły powstać podczas kontaktu z samochodem R. (...) o nr rej. (...), przy małej odległości bocznej między pojazdami podczas wykonywania manewru cofania – wyjazdu ze stanowiska parkowania przez kierującego samochodem R. (...). Pojazd ten podczas manewru cofania w pierwszej jego fazie przemieszczał się po torze ruchu o nieznacznej krzywiznie. Podczas tego przemieszczania przednia lewa narożna strona pojazdu – narożnik zderzaka przedniego, była odchylona wyraźnie w lewo poza obrys pojazdu w kierunku stojącej S.. Takie uszkodzenia powstają przy przemieszczaniu się jednego z pojazdów przy niezachowaniu bocznej odległości od pojazdu stojącego. Brak wgnieceń poszycia drzwi dowodzi, że impuls siły jaki powstał podczas kontaktu między pojazdami był o ograniczonej wartości. Przy takim ograniczonym rozmiarze uszkodzeń kontakt między pojazdami mógł być przez kierującego pojazdem najeżdżającym nieodczuwalny. W samochodzie R. (...) ujawnione zostały uszkodzenia – zarysowania zderzaka przedniego i tylnego z lewej strony. W zaistniałej sytuacji, podczas wykonywania manewru cofania mogło dojść jedynie do kontaktu pojazdów przez zderzak przedni R., jego lewą część. Usytuowanie i rozmiar zderzaka przedniego R. (...) koresponduje z usytuowaniem ujawnionych uszkodzeń S., ich szerokością, rozmiarem, położeniem od podłoża.

Sąd podzielił ustalenia i wnioski opinii biegłego. Jest ona rzeczowa, logiczna i spójna. Biegły odpowiedział na zadane mu pytania a swoje stanowisko uzasadnił w przekonujący sposób.

Analiza materiału dowodowego zawartego w aktach sprawy w tym analiza charakteru, rozmiaru i umiejscowienia zidentyfikowanych uszkodzeń w obu pojazdach daje podstawę do stwierdzenia, że doszło do kontaktu sam. R. i S.. Uszkodzenia o ujawnionym rozmiarze i charakterze w samochodzie S. mogły powstać podczas wykonywanego manewru cofania wykonywanego przez kierującego pojazdem R. (...) po torze ruchu o nieznacznej krzywiznie i ograniczonej odległości bocznej od samochodu S.. Podczas tego manewru mogło dojść do bezpośredniego kontaktu zderzaka przedniego jego części lewej samochodu R. z bokiem prawym jego drzwiami przednimi i tylnymi samochodu S.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawę do przyjęcia, że obwiniony Z. P. podczas wykonywania manewru cofania nie zachował szczególnej ostrożności i najechał na zaparkowany pojazd pokrzywdzonego marki S. (...), powodując jego uszkodzenie i stwarzając zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Sąd miał na uwadze, iż oba pojazdy stały w niewielkiej odległości od siebie przed rozpoczęciem przez obwinionego przedmiotowego manewru.

Z nagrania z monitoringu miejskiego wynika, iż pojazdy o godzinie 12.08 stały zaparkowane obok siebie w bliskiej odległości, a o godzinie 12.09 R. (...) wyjeżdżał z miejsca parkingowego cofając po torze o lekkiej krzywiznie. Cały manewr cofania nie został zarejestrowany z uwagi na ruch obrotowy kamery.

Przedmiotem ochrony wykroczenia z art. 86 kw jest bezpieczeństwo w ruchu drogowym. Zgodnie z przepisami Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym – art. 3, każdy uczestnik ruchu jest obowiązany zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga – szczególną ostrożność czyli unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić lub w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Jednocześnie każdy uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze mają prawo liczyć, że inni uczestnicy tego ruchu przestrzegają przepisów ruchu drogowego, chyba że okoliczności wskazują na możliwość odmiennego ich zachowania. Jak wskazano

w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 1976 r. VI KRN 135/76 każdy kierowca jest obowiązany do prowadzenia pojazdu samochodowego z należytą ostrożnością a więc do podejmowania takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów są obiektywnie niezbędne do zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także do powstrzymywania się od czynności, które mogą to bezpieczeństwo zniwelować.

Artykuł 23 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym stanowi, iż kierujący pojazdem jest obowiązany przy cofaniu ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu i zachować szczególną ostrożność, a w szczególności sprawdzić, czy wykonywany manewr nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub jego utrudnienia, upewnić się, czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda a w razie trudności w osobistym upewnieniu się kierujący jest obowiązany zapewnić sobie pomoc innej osoby.

Z okoliczności niniejszej sprawy wynika, iż obwiniony nie zastosował się do powyższego obowiązku zachowania szczególnej ostrożności podczas manewru cofania. Spowodował tym uszkodzenie pojazdu pokrzywdzonego i zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Jechał wraz zoną i dzieckiem .

Mając powyższe na uwadze, wina obwinionego nie budzi wątpliwości a polega na tym, że w dniu 3 maja 2014r. około godziny 12:00 w O. na ul. (...) kierując samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru cofania w wyniku czego najechał na zaparkowany samochód marki S. (...) o nr rej. (...) powodując jego uszkodzenie oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym . Czyn obwinionego wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Sąd uniewinnił obwinionego od wkroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 44 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, polegającego na oddaleniu się z miejsca zdarzenia uznając, iż obwiniony mógł nie odczuć , iż doszło do kontaktu między pojazdami. Taki wniosek wynika z charakteru uszkodzeń w samochodzie S. i opinii biegłego. Obwiniony jechał z chorym dzieckiem, jego płacz mógł odwrócić uwagę obwinionego podczas wykonywania manewru cofania . Nie mając świadomości , iż doszło do uszkodzenia innego pojazdu obwiniony odjechał z miejsca zdarzenia . Z tego względu nie sposób przypisać mu świadomego niezastosowania się do obowiązków wynikających z art. 44 prawa o ruchu drogowym ciężących na kierującym pojazdem , który uczestniczy w wypadku drogowym.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze stopień społecznej szkodliwości czynu , niewielki rozmiar uszkodzeń pojazdu pokrzywdzonego .

Wobec tego Sąd uznał, iż dla osiągnięcia celów zapobiegawczych i wychowawczych kary właściwe będzie orzeczenie wobec obwinionego kary grzywny w wysokości 200 złotych. W przekonaniu Sądu orzeczona kara grzywny, jest karą adekwatną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu oraz nie przewyższa realnych możliwości zarobkowych obwinionego.

Sąd, na podstawie art. 118§1 i 3 kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 zł., zobowiązał go do uiszczenia opłaty w kwocie 30 złotych oraz obciążył kosztami opinii biegłego w 1/2 części tj. w kwocie 288,23 złotych uznając, iż osiągnane przez obwinionego dochody pozwalają na ich uiszczenie.